

håmnas på någon, t. ex.: *Jag f-ner dig nog; du skall icke slippa undan.* *F. för sig*, träffa någon före sig på ett ställe. *F. igen, på*, se *Igenfinna, Påfinna*. — *Syn.* Anträffa, Träffa. — 3) Öfverraska. *Man fann honom färdig att rymma.* *Jag fann en tjuv gömd i rummet.* (Fig.) *F. någon med ett brott*, beträda honom dermed. *F. på*, se *Påfinna*. — *Syn.* Träffa, Anträffa, Påträffa, Påfinna, Öfverraska, Ertappa. — 3) Säges med hänseende till det tillstånd, hvori en person eller sak befinner sig i det ögonblick, då man träffar, undersöker dem, o. s. v. *Jag fann henne sofvande.* *Jag har funnit honom sjuk och utblottad på allt.* *Vi funno huset alldeles utplundrat.* *Vi hafva funnit hans affärer i godt skick.* — *Syn.* Befinna. — 4) (fig.) a) Säges om vissa saker, som hända, inträffa, om något som vederfäres en, om intryck, goda eller onda, o. s. v. *Han fann döden i denna strid.* *Han f-ner tröst i er vänskap.* *F. hjälp hos någon.* *F. nöje, smak i något.* *Han bör vänta sig att f. många svårigheter i detta företag.* — Brukas i samma mening äfv. med person till objekt, t. ex.: *Ni skall i honom f. en sträng domare, men trogen vän.* *F. en beskyddare, hjälpare.* — *F. nåd för ens ögon*, behaga honom. *F. sin räkning, fördel i något*, finna det för sig fördelaktigt. *Detta rykte f-ner ingen tro*, ingen tror det. — b) Medelst tankeförmågan utfinna. *F. lösningen af ett problem, ordet till en gåta.* *F. ett medel, utväg.* *Han har funnit konsten att förlika allas sinnen.* *F. sak med någon*, taga något till förevändning att komma i tvist med någon. *F. på*, se *Påfinna*. *F. upp, ut*, se *Uppfinna, Utfinna*. — *Syn.* Utfinna, Uppfinna, Påfinna, Utfundera, Upptänka, Ultänka. — c) Anse, hålla före, tycka, att någon eller något är så eller så. *Jag finner dessa verser ganska vackra.* *Hurudant f-ner du detta vin?* *Jag, för min del, f-ner henne snarare vacker än ful.* *Jag f-ner det bra underligt, att ni vågar säga mig något sådant.* *Han fann soppan ganska god.* *F. skäl att göra något.* *F. tiden lång*, hafva ledsamt. *F. för godt*, anse nyttigt, tjenligt; akta nödigt, besluta. — d) Inhämta, lära känna, få veta. *Jag f-ner af ert bref, att . . .* — e) Inse, märka, röna. *Nu f-ner jag riktigheten af hans omdöme.* *Jag kan ej f., att han har rätt i den punkten.* *Så mycket jag kan f., är han oskyldig.* *Det kan jag icke f.* — *Finnas*, v. dep. 1) Befinnas. *Han fanns villig, att . . .* — 2) Vara, t. ex.: *De finnas, som tro; ingenting finnes (äfv. fins) så gement om dessa beskylningar.* *Det f-nes deruti icke minsta tecken till sanning.* *Det f-nes hos honom både godt och ondt.* — *Syn.* Gifvas. — *F. sig*, v. r. 1) Tycka sig vara i ett visst tillstånd, lyckligt eller olyckligt, o. s. v. *Han fann sig lycklig, olycklig.* *Han f-ner sig mycket nöjd med denna förändring.* *F. sig väl, illa af något.* *F. sig böjd att . . .* — *Syn.* Befinna sig. — 2) Icke blifva förlägen, ej bringas ur fatning; vara fintlig; hafva nödig sinnesnärvaro att svara på ett sätt, hvarigenom man ej blottställer sig. *Han blef öfverraskad, men fann sig genast.* — 3) *F. sig i något*, vara nöjd, belåten med, tåligt fördraga något. *Han f-ner sig i allt.* *Man måste veta att f. sig i olyckan, i sitt öde.* *F. sig i världen*, skicka sig efter tiden, foga sig efter omständigheterna. *F. sig vid*, vara nöjd, belåten med, t. ex.: *Det f-ner jag mig vid*, det är jag nöjd med. — *Syn.* Foga sig, Nöja sig.

FINNAGGAD, a. 2. (bot.) Så kallas ett nagdgadt blad, då naggtänderna äro mycket små.

FINNANDE, n. 4. Handlingen, omständigheten, att man finner, att något finnes.

FINNBÄR, n. 5. Bär af Haftorn.

FINNE, m. 2. pl. *finnar*. (af *Fen*, moras) 1) Person, som tillhör finska nationen. — 2) Inbyggare i Finland, af hvad folkstam som helst. — 3) Person, född i Finland. (Talesätt) *Envis som en F.*, i högsta grad envis.

FINNE, m. 2. pl. *finnar*. (t. *Finne*) Varblemma i ansigtet.

FINNFISK, m. 2. Se *Fenhval*.

FINNIG, a. 2. Som har mycket finnar; full med finnar. *Vara f. i ansigtet.* *Ett f-ansigt.*

FINNIGHET, f. 3. Egenskapen att vara finnig.

FINNSKUTA, f. 4. Så kallas i Sverige de smärre finska fartyg, som till Stockholm öfverföra ved och hvarjehanda lifsförnödenheter.

FINPOLERA, v. a. 1. Gifva någonting fin politur. — *Finpolerande*, n. 4.

FINPOLERING, f. 2. 1) Förfarandet, då man finpolerar. — 2) Fin politur.

FINPROF, n. 5. Prof, hvarigenom finheten af guld eller silfver utrönes.

FINSIKT, m. 2. Sådan slags sikt, som begagnas till finsiktning. — S. n. sing. indef. Finsiktadt mjöl.

FINSIKTA, v. a. 1. Göra ett pulverformigt ämne (mjöl, krut o. s. v.) mycket fint, medelst begagnande af finsikt. — *Finsiktande*, n. 4. o. *Finsiktning*, f. 2.

FINSILFVER, n. 5. Rent silfver.

FINSK, a. 2. Som tillhör eller har afseende på Finland, finska nationen eller finska folkstammen; som är född, inhemska, växer eller tillverkas i Finland; äfv. derifrån kommen, der brukad. *F. ingefära*, den torkade roten af Kärrselin (*Selinum palustre*).

FINSKA, f. 4. 1) Finsk qvinna. — 2) Det finska språket. — 3) (särskilt i Stockholm; pop.) *F-an*, Finska kyrkan.

FINSKUREN, a. 2. neutr. — *et.* (egentl. part. pass. af obrukliga verbet *Finskära*) Sönderskuren i mycket små bitar eller stycken.

FINSMAKAD, a. 2. (om person) Som har fin smak, läcker gom.

FINSMAKLIG, a. 2. (om dricks- och matvaror) Som smakar fint, har en fin smak. — *Finsmaklighet*, f. 3.

FINSMIDE, n. 4. Sådana jern- och stålarbeten, hvilka efter smidningen måste fullkomnas medelst filning, slipning eller polering, och således vanligen hafva en blank yta. Kallas så till skillnad ifrån Svartsmede.

FINSTÖTA, v. a. 2. Stöta ett ämne med stöt, i mortel, tills det blifver fördelat i mycket små partiklar eller pulveriseradt. — Part. pass. *Finstött* brukas nästan som adjektiv. — *Finstöttande*, n. 4. o. *Finstötning*, f. 2.

FINT (i långt), adv. (I allm. motsatsen till *Groft*.) På fint sätt: 1) I sitt slag mycket tunt, smalt. *F. spunnet garn*. — 2) I ganska små partiklar, bitar, stycken; smått. *F. pulveriserad.* *F. fördelat.* *Hacka, stöta, mala f. Skrifva f.* — 3) Nätt, prydligt och med yttersta omsorg ända till de minsta delar. *F. arbetad*. — 4) *Blåsa f.* (på blåsinstrument), blåsa fina toner. — 5) (fig.) a) Slut, klyftigt, förslaget. *En f. anlagd plan*. — b) Prydligt, med yttersta snygghet. *En f. klädd dam*. — c) På ett sätt, som röjer urskillning, sinnrikhet, belevnhet, vett, förstånd. *F.*